

ANA MOKORIĆ

U
Z
A
J
A
M
N
O
S
T

U
Z
A
J
A
M
N
O
S
T

ANA MOKORIĆ

isbn 978-953-56877-5-7

knjiga peta

U
Z
A
J
A
M
N
O
S
T

ANA
MOKORIĆ

U
Z
A
J
A
M
N
O
S
T

Ana Mokorić
UZAJAMNOST

Biblioteka Brnestra
Knjiga peta

nakladnik
Općina Ližnjan - Lisignano

za nakladnika
Maja Cvek

urednici
Natalija Grgorinić i Ognjen Rađen

lektura i korektura
Natalija Grgorinić

oblikovanje naslovnice i teksta
Ognjen Rađen

tisak
Og grafika, Ogulin

Copyright © Ana Mokorić, 2015.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Sveučilišne knjižnice u Puli
pod brojem 140427031.

ISBN 978-953-56877-5-7

STREPNIJA

Dijete moje,
jesam li mama
kakvu trebaš?
Jesam li tebi,
izašloj iz topline
mog tijela,
što samo za grudi
moje sada znaš,
jesam li toplina
i ljubav kakvu trebaš?
Jesam li ljubav, ja,
mama tvoja,
dok te držim u naručju
i njišem uspavanu
nakon topline mlijeka,
kojom prepoznaješ svijet?
Jesam li, dijete moje,
pitam te uspavanu,
nesigurna, u svijetu nesigurnom,
od koga bih da te štitim,
dok ne ojačaš
da smirena,
sigurna,
zakoračaš,
dobitnica,
pobjedonosna sva.

O PJESNICIMA I FILOZOFIMA

Mogu reći: „Dodaj mi cigarete
iz omota na noćnom stoliću“;
i ne mogu, jer ne trebam
cigarete (ti ih trebaš);
i ne znam Hegela,
osim u odbljescima intelekta
21. stoljeća
(kao polovni auto).
Refleksije su jednog pjesnika,
nama dragog tu,
i slike jednog oca,
Pikovog, naime, baš,
kao naše dijete lunarno
(jer sva su djeca takva!).
I sve je tu,
i ono Ja,
veliko, hiperbolično Majakovskog,
i jedan Marc što meni liči
na njega u svojim slikama
(hipomanija u stvari),
i sve, sve što
o meni ne znaš,
jer sve ovo je u meni,
mog mozga izraz
i odraz moga tijela,
i Emily je tu
sa svojom čarobnom kutijom,

i svemirski Walt isto,
kao i Tamara,
tamaris također.
I kažem,
razmišljajući tako
stopama jedne druge Ane,
i Marine isto,
da nisam Kiš,
a kao da jesam,
dok skupljam sve to
u svojoj glavi
i govorim već poznato:
„Filozof je misao,
pjesnik život.”
Pa velim:
„Dodir je dodir,
dok mislim,
sasvim transcidentalno
dotičem ti tijelo.”

ODVOJENOST

Gledam
gdje šutiš,
zadubljen
u prošlost.
Nedokučiv.
Bojim se
tvog odlaska,
a otišao si
davno,
zagledan
u prošlost,
izgubljen u njoj,
s njima
koje ne znam,
ne razumijem,
zbunjena.
Osjećam ih
oko tebe,
postaju
dio mene,
strani
duhovi prošlosti;
postajem
strana sebi,
Rebecca,
sjena,
a ne žena,

žena tvoja,
od krvi,
od mesa,
od bola,
od smijeha,
od grijeha.
Nisam grešna,
samo sam
mlada
i tebe
mladog,
u srcu
kликтavog,
željna,
žedna
i gladna,
dok
mučaljiv
sjediš
u kutu.

ROBOVI PROŠLOSTI

Zarobljena u prošlosti,
u bijesu bogova,
u tuzi izgubljenog,
bježim od tebe
i ponovo se vraćam,
neuništiva,
a umorna od svega,
od jada, od nade,
od postelje hladne,
od smijeha okrutnog,
od srca kamenog.
Ja sam Nefertiti
što sveti se hladna,
a topla unutra,
i željna i žedna,
vječna ženskost
u čekanju
muževnosti vječne,
vječnost.
Strast umorna,
ostavljena na žalu
da žalujem,
udova morska,
kojoj se svetiš,
ratnik,
ne shvaćajući ništa.

GLAD

Gladna sam tebe,
gladujem za tvojim smijehom,
žedna tvoga tijela,
žeđam razgovor s tobom,
gladna i žedna,
neutješna
zemljom hodim.
Bol si tijela moga
jer te nema.
Nemanje je bol.
Nemanje poput
ranog, novorođenačkog,
poput gladi i žeđi
djeteta napuštenog,
neutješnog,
u plaču što guši,
u srcu što boli,
u plućima bez zraka,
u želucu zgrčenom,
u mozgu što se uvrće
i od uvrtanja boli,
u sluhu što se gubi,
u vidu što nestaje,
u gubitku svijesti,
moja si bol u nemanju,
kao moja mati.

O VJEČNOSTI

Nema krivice, ni krivih.
Pravda ne postoji.
Samo ti i ja jesmo.
I sada koje je vječno.
I sada koje je uvijek.
Prošlosti nije,
budućnost ja ne znam.
Ne znam gdje kraj je.
Znam samo sada i ovdje,
a sada i ovdje je uvijek.

OPUŠTANJE

U igri grlim te.
I mene grliš ti.
Sve lakoća je
dok otvorena, tiha,
primam te.
Tišina je
i mir,
bestjelesni san
u javi,
dok nebo plavo
suncem
obasjava
tijela dva
što su jedno.

VOLIM TE

Volim te
kao što volim
noćno nebo,
cvjetno polje,
marelice
u cvatu.
Volim te
strašću
istrošenom.
Poput piva točenog,
volim te
smijehom
u dnu trbuha,
disanjem
svakodnevnim.
Kao
plač djeteta
strepim
dok te nemam.
O, volim te,
krvlju bučnom,
noću hučnom
kao sova,
suzom morskom
molim:
vrati se!

STARINSKA

Ljubavlju starinskom
ljubim te.
Srcem uzburkanim,
utrobom toplom,
željnom,
svjetlošću duše
prozračnom, kišnim kapima
po prozoru
noćnom.
Muzikom kiše,
bubnjevima pljuska.
Zvonima zaglušnim
s tornja.
Svemira tajanstvom.
Djeteta smijehom.
Pijeskom pustinje
užarene.
Nebom noćnim,
vjetrom moćnim,
ljubim
i čekam.

KOLIJEVKA

Na kraju puta,
ili na početku,
kolijevka čeka.
Dijete sam bila,
dijete ostajem,
tragajući svemirom
za onim,
što biti hoću,
božanskim,
jer manje neću,
niti želim.
Sreću veću
od ispunjenja
titraja početka
naći ne mogu,
niti je slutim.
Osjećam
prošlost svoju
nemirom,
koji me budi,
i trudi se srce
da straha se
liši,
dok titraji
viši, božjem bliži
ne odvedu me
sebi,
kolijevci zadnjoj
što čeka,
što traje
dovijeka.

LJUBOMORA

Pakost osjetiti
do dna njena.
Zavist
koja je prati
ispisati.
Tvoja biti
do srama gola.
Nemoćno
kao dijete
proplakati
od bola
i znati:
zaludno
sve je.
Misao
što blati
ime njeno
zazvati
mozgom
sumanuto
i do krvi
kože gole
osjetiti
bol
ljubomore.

INTERMEZZO

Haljine,
naušnice, cvijeće,
sreće djetinje bude;
misli lude se gube,
dok o Indiji
mirisnoj snujem,
u kojoj htjela bih biti,
kad ovdje
bit sebe nemam.
Mačke nečujno hode.
Ljubavi zlatnoj brode
osunčane misli,
dok brige nestaju,
a srce damare
u prošlosti krije.

NAČIN STARINSKI

Divlje jagode
u meni rastu.
Krv je crvena.
Misao zadnja,
misao prva:
„Želim te
na način
starinski,
biblijski,
jer sam žena.“

BUDUĆNOST

Na stazi
života tvoga,
puta moga
sjena bit će.
Pjena mora
moga,
tvoga tijela
okruženje.
U druženju
našem
ljubav skrivena će biti.
Nada zlatna,
po platnu
života moga,
slikat će,
bojama tvojim,
radost prijateljstva.
Uz sva nevjerstva,
zauvijek sam tvoja.
Boja purpura
dane moje prati,
a sjećanje na te
u njima se zlati.

ZAUVIJEK

Vezana sam za te
vezama
prošlim, sadašnjim
i budućim.
Zauvijek tvoja,
zauvijek moj.
Ljubav za
sva vremena.
I kad si s drugom,
kraj tebe sam,
u kutku tvog srca živim.
Mirim se,
budućnosti
okrenuta.
Pluta duša
morima prostranim
u kojima
i tebe
ima.
Plima se diže,
oseka ostaje,
traje sjećanje
na nas.
K'o vjeran pas,
srce moje
uz tebe traje.
I mada tijelo se
drugima daje,
s tobom sam
oduvijek.

ŽIVOT PROZAIČAN

Zaželjet ću bolje,
veće no imam.
Brodom bijelim
u more života
zaploviti.
Znam,
sigurnosti nema.
Ipak ću,
s nadom ludom
uhvatiti se
za prvu pruženu ruku,
kao nekad,
potražiti
luku
zeleno-plavu,
svu lavu osjećaja
izbaciti.
Lude misli,
na kiseli kupus
mirišu,
užegla je mast
srca moga.
Boga novoga
ću naći.
Pa nek' je
tek muškarac
prozaičan.

Njemu ću
uteći,
ako me hoće.
Voće zrelo
ću brati,
jesen je došla,
moja mladost
odavno
je prošla.

O BOŽANSKOM

Punoću tvoju
volim,
krug kojim
zatvaraš
putove,
ciklus života
i smrti.
Tvoj crno-bijeli
svijet,
prošaran
crvenim,
kao sebe samu
slijedim, dok blijedim.
Misao tvoju
dotičem
rukama praznim,
golim.
Prazninu
ti dajem,
u njoj
punoću
začuden
slutiš.
Vjetar sam
nemirni
u krošnji
mira tvoga.
Poput
grlice zaljubljene
predajem se
čarobnoj igri.

Grlim te
bedrima,
rukama nježnim,
poljupcem uzimam
tvoj dah.
Plahu ti dušu
dajem, zračnu.
Mačke i miša
s tobom se
igram.
Ne znam,
ni ne trebam
znati sve.
Jednostavno
te slijedim,
dok drhtim
u snu
modro-plavom,
plavom
k'o nebo,
na kojem
božju prisutnost
grlim.
U tebi,
uz tebe
vraćam se
sebi.
Ti cvjetanje
si moje
prvo.
Drvo života
što mi tijelo
štiti,

vatra
u kaminu
što grije.
Sve si
što hoću,
sve što u voću
dobiti mogu.
Volim te,
srećo,
k'o nikoga
svog,
volim te, srećo,
kao da si Bog.
Bog
ti i jesi
od dana
prvog
u kojem
zjene ti čiste
toplinu
ugledah.
Sve si
u jednom:
otac i mati.
Sve si u jednom,
u meni si sav.
Cjelina sam
tvoja.
Ti moja si
zemlja,
planet što me
prati.
Poput sunca

sjaj
u tvojoj je
kosi.
Dok melodija
stara svira,
sebi te vabim.
Rabim sve
što imam
da ti dam
tijelo sneno,
dok u zagrljaju
tonem
u zaborav.

PRED SVIJETA ŠARENILOM

Pred svijeta
šarenilom
zadivljena stojim.
Zanesena
otvaram oči,
korake brojim.
Smreke tamnoću
u očima nosim,
olujnog oblaka
noć.
Kapi kiše
na mome su
dlanu.
Pčela polijeće
u topli svijet.
U njedrima
grijem ljubav,
dok dan
sunčani gledam
u kojem prepoznajem
davnih ptica let.
Koloplet misli
mozgom se
roji.
Brojim poljupce
u beskraj što
traju.
Raju se
bližim,
tijelo tvoje
dodirujući

dlanovima
toplim, vlažnim.
Na njihaljki
djetinjstva se
njišem,
grleći te
žudno.
Žurno te
slijedim,
crvenilo latica
prosipajući.
Bedra snježna
tebi dajem.
Obuhvaćam te
toplinom strasnom,
dok tonem
u zvjezdani san
u kojem zauvijek,
s tobom sam
jedno.
Jedno u dvoma,
dvoje u jednom,
bijednom životu
prkoseći.
Ta sve je
san.
Moj san
o tebi,
u ovaj dan
što prelazi
u noć,
rumenilom obasjan.

O LJUBAVI

Ljubav si moja
za život cijeli.
Bijeli cvijet
što cvate
u grudima.
Sjećanjima na te
misli,
tijelo svoje pojam.
Sve što žena
daje
ljubavniku,
dajem ti
u pjesmama.
Oprosti,
što prazna,
pusta zemlja
bijah,
oprosti,
što sada
zrelo žito
zrije
u rukama mojim,
sada kad je
kasno.
Pticama
što lete,
osmijeh
šaljem vedar,
kažem im
da tebe
u snovima grlim.

Prvim snijegom
vidjela sam
tebe,
usnama te
takla,
bježeći od
pakla
u grudima.
Rane
vidao si.
Zahvala je
moja banalna,
al' opet,
kad već to ti
dajem,
uspomene samo,
primi ih u srce,
kao pečat zlatni
što ti htjedoh dati,
pečat
s ruke
kojim sam ti
rekla
da te ljubim
strasno,
da te ljubim
milo,
da te ćutim
slatko.

PREDAJA

Ljubav si moja
za život cijeli.
Bijele ruže
padaju
na postelju našu.
Ljubim te kao
dijete,
ljubim te
kao mati.
Voće iz ruke
dajem.
Vino iz čaše.
Za stolom,
večeru kasnu
nudim.
Noćima,
misli tvoje
slijedim,
dok blijedim.
Crvena ruža
s revera tvoga
jesam,
dok gledaš me
bijesan,
jer me nemaš.
Imati i nemati,
igra je naša.

Vlast ti
predajem.
Vreba srce
kada ću
stići.
Reska kao „Na!“
pred tobom
ću stati i reći:
„Da.“

NOSTALGIJA

Melankolija kiše.
Ritam bubnjeva.
Blagdani dječji,
sjećanja stižu!
U grudima
uspomene.
Lako je
smiješiti se
srca puna.
Nadu izgubih.
S tobom, bez tebe,
sama sobom govorim.
Nikoga
u tami.
Osami okrenuta,
suze lijem,
pijem vino
radosti prošle.
Ničega nemam,
ništa u meni.
Ništavilu tonem.
Ništavna,
okrećem lice
Bogu.
Bojim se

sama biti,
bojim se
osjetiti,
da ničega nema.
Rukavice skidam,
snijeg rukama
mrvim.
Prvim vlakom
prošlosti se
vraćam.
Cimetom i
narančom
plaćam
dane sreće.
Ništa veće
dogoditi se
neće.
Saonicama
niz brdo
snježno
pojurih,
dijete sreće.

DUALITET

Ljubičasta svila
tijelo moje grli.
Niti svilene
u naboru
haljine nosim.
Opasana
zmijom požude
nasmijana
grlim svijet.
Pred tobom
stojim,
vještica i vrag.
Šeretski
se smijem.
Grijem dlanovima
tijelo.
Upijam tvoj dah.
Plah
preda mnom
stojiš.
Strah se
gubi,
kad srce ljubi.
Sve je šala.
Ludost sve je.

Anđeo bijeli
dušu našu
štititi.
Piti otrov
mogu
i ponovo
svoja biti.
Povezana
s tobom,
povezana
s Bogom,
nebesku prisutnost
na zemlji
grlim.

LJUBAV

Sfinga što
se srcu
tvome smiješi,
odgonetam
misli tvoje,
srce moje.
Tvoje snove
slijedim.
Nadom novom
osjećam.
U ocean ronim
dupin sretan.
Očima te
crnim gledam.
U tamu noćnu
vabim
dušu porobljenu.
Hobotnica,
kracima te
grlim.
Konjic morski,
plutam
morem tvojim.
Trava morska,
kosu mrsim.
Bjelinom snijega
bojim snove.

Prvim snijegom
vraćam ti se,
crvenilom ruža
usne tvoje
ljubeći.
Bedrima toplim,
vlažnom zemljom,
upijam
snagu tvoju.
Nježnost dajem
za riječ jasnu:
volim.

DUŠEVNA PJESMA

Banalnosti dnevne
ostavljam.

Tebi lice
okrećem.

Suncem obasjana,
grlim tvoj sjaj.

Biseri
u očima tvojim
zrcale se.

Jezero tvoje
duše
moju dodiruje.

Volim te,
srećo.

Sva prava
dajem ti.

Tvoja sam.

Opal
na ruci
mojoj sjaji.
Duše tvoje
dijamantni sjaj
u mojoj je
duši.

OPUŠTENOST

Opušteno tijelo
prihvaća i daje.
Trenutak traje
u vječnost.
Plamenu zvijezda
lice okrećem.
Granice se
gube
u beskraju.
Životu okrenuta,
dijamantnim svjetlom
u beskonačnosti
trajem
dajući poljubac prvi.

POSILIJE LJUBAVI

Tebi kog
voljeh
ni „Dobar dan“
reći ne znam.
Lice pogledati
ne mogu.
Kako Bogu
bliza biti,
kad tebi
leđa okrećem?
Radost,
tugu tvoju
znati
ne želim.
Dodira se
tvoga
bojim,
tebe
kog voljeh
strasno.
Glasno tad
vrištim,
suze krvave
lijem
u samoći.

ODLAZAK (*za Dariju*)

Poći treba,
plakati neću.
Opet doći ćeš.
U mirisu trave,
u zvijezdama noćnim,
u slavuja plaču.
Ovdje bit ćeš
u toplom mlijeku,
u korici kruha.
Kava pečena
na stolu,
miris voća,
sve što jeste,
sve što biva
do tebe će stići.
Tad smijehom
glasnim
pozdravljam te.
Dobroga se sjećam.
Dijete grlim.
Poljubac dijelim.
Tek trenutak
jesmo.
Toplo srce
žar s usana,
dah iz pluća,
sve što jeste
živoga u tebi,
sve si dala.
Na tome
hvala ti.

O NIŠTA

Znanac mi
reče:
„Razmišljam
o ništa.“
Ništa nije
i ništa jeste,
isto je.
Ništa nemam
i ništa imam,
također.
Ničija nisam,
nitko nije moj,
isto stoji.
Imam i nemam,
svejedno je.
Mene nema nitko.
Reći mogu:
„Nikoga nemam.“
Život i smrt.
Sve je ništa.
Pa ipak:
biram
imati,
biram biti.
Ja sam
život.
Uzimam

toplog čaja
čašu u
ruke.
Ispijam
slatku
toplinu
polako.
I lomim
kruha
koricu
smiješeci se.

JEDNOGA DANA

Jednoga dana,
možda
moći ću,
bez sjećanja,
pogledati te
u oči.

Jednoga dana
možda ću moći
pružiti voće,
kruha koricu,
kao gostu
kojeg
prvi put
vidim.

Jednoga dana
možda
ću moći
pozdraviti te,
kao što
pozdravljam
jutro.

Jednoga dana,
možda,
tuga proći će.

NIŠTA

Sav život
u tren
stane.
Sav bol, sav jad,
sav smijeh i grijeh.
Kad tren je
sve,
isto je
kao da
ničega nema.
Ništa nije.
Sve jest:
ništa.
Ništa na
početku,
ništa na kraju.
Praznina.
Tišina
ostaje.

O PRIJATELJU

Ugradila sam te
u sebe,
u sjećanje
davnog,
kakav si bio
dok sam te
voljela,
kakav jesi
dok voliš.
Dio si mene.
Dijalog koji
traje
u beskraju.

VJERUJEM

Vjerujem,
more sivo
valom pjeni se.
Lišća rumen
jesenji
zlati se.
Trave zelen
ležaj sprema.
Vjerujem,
bagrema krošnja
hladom
štititi me.
Neba plavetnilo
suncem
žari se.
Svijet
postoji,
vjerujem!
Pahulje
lepršave
poljubac na
usne spuštaju,
vjerujem.

PROSTA GEOMETRIJA

Ti i ja
nismo isto.
Blizina tvoja,
udaljenost moja.
Pravcima
paralelnim
kročimo.
Pravac
ukošen
htjela sam
biti,
u točki jednoj
s tobom se
sliti.
Dušu sam
kao rukavicu
izvrnula,
okomicom
postala
i sama
ostala.

SREĆOM OBOJITI SIVILO

Srećom
obojiti
sivilo.
Borovim češerom
namirisati dan.
Pozdraviti vjetar
uporan i suh.
Bešumna biti.
Letjeti
kao galebica
kliktava,
sunce
pozdravljajući.
Travu
požutjelu
rosom
taknuti.
Zvijezdama
pokrivena
usnuti.
Znati:
sve je
sada,
dok
zvijezda
s neba
pada
gaseći
žar
u grudima.

MOŽDA

Možda je
osjećaj
nepostojanja,
možda je
ova stvarnost
u tišini,
možda je
običnost
život,
moj život
svakako?
S radija
glazba
preglasna,
kava sa
šlagom
na stolu;
možda je
to život,
moj život
svakako?
Možda je
to najviše
što dobiti
mogu
i dati
između biti

i ne biti?
Možda je
to,
možda je
rizi-bizi
za ručak,
šnicla
i salata
zelena
preko koje
gledam
sadašnjost;
možda je
to
život?
Moj život
svakako.

OLEANDAR

Stari oleandar
u dvorištu stoji.
Na kiši,
na suncu,
na buri,
neuništiv
dane broji.
Oleandar
u dvorištu
pod zvijezdama
stoji,
zvijezdama sjaji
dok krijesnice
nestaju.
Zavijanje psa
nečujno
slijedi.
I lupanje
škura sluša
u olujnom
danu,
dok plahte
ovješene
poput jedra
dvorištem plove.
Vječna kulisa,
vrijeme svjedoči,

lica kojih
nema
priziva.
Strpljenju
me uči,
dane moje prati,
u nijemom
trajanju.
Oleandar stari
svake godine
okiti se
cvijetom,
ružičastim
veseljem
pogled
zasipajući.

VELIKI BRAT

Vijestima
svakodnevnim
izmorena,
agresijom
prestrašena,
zatvaram
oči,
poklapam uši
šakama
i vrištim.
Burni vjetar
me mami
da izađem
van,
utjehu i
mir
tražeći
u oluji
koja me
kapima
srebrne kiše
polijeva u dvorištu.
Tad znam
da
stvarna sam,
da svijet
oko mene
stvaran jest.
A kreštavi
glas s TV-a
i slike

grubosti pune,
tek su
izmišljene priče
koje
paranojom
opkoljavaju
tijelo
otimajući
dah.
Smijem se
manipulacijama
koje lete
eterom,
zaglupljujući,
loveći me
u mrežu
očaja,
da mi ne bi
na pamet
palo
da zaslužujem
ljepotu.
Ne želim
porugu,
ni siromaštvo
u koje me
guraju
blebetanjem.
Od Australije
do Amerike,
zrakom leti paranoja
pred kojom
škure

zatvaram,
zatvarajući
dušu,
zatvarajući
vrata
doma.
Jadu leđa
okrećem
i dijete
gledam,
dijete svoje
koje ima
snage
radovati se životu.

POVJERENJE

Pas
u dvorištu
reži
na ježa
kojeg se
boji.
Cvili
uvrijeđeno,
bodljama
povrijeđen.
Poput
njega
na svijet
bijesni
podížem
pogled.
Oleandra
otrovnog
ružičasti
cvijet
gledam:
Nema
savršenosti,
ili sve
jeste takvo,
samo
to ne vidim

lako
kao
dijete
što
radoznalo,
opušteno
oblutak
u usta
stavlja
kušajući
okus
novi.
Plaho
tad
ruke svoje
gledam
kojima
takla sam
i grlila
tijelo
usnulo.
Osjet davni
u meni se
budi,
u beskraj
traje
u tvome
zagrljaju.
Usne davne

ljubim
u plavom
snu
prošlosti.
Povjerljiva
biti
i s izvora
svježeg
opet
vodu piti.
Nevina i draga
snagu dati,
vedar osmijeh
dobiti
za uzvrat.
Ili ne
uzeti ništa.
Oblutak kušan
baciti
natrag,
morsku travu
i raka
promatrajući.

OSLUŠKUJUĆI SAMOĆU

Osluškujem
samoću,
dragi Bože.
Sve boje
dugine
razlijevaju
se u meni.
Osluškujem
vjetar
u krošnjama
i lupu
vrata u sobi.
Osluškujem
srce svoje.
Čujem,
govori:
Ja volim.

OSLUŠKUJEM SRCE

Ponekad
trebam
svijeta
šarenilo,
žamor koji
me zaglušuje,
ponekad trebam
i vrebam.

Al' samoću
svoju
trebam
najviše.
Samoću u kojoj
osluškujući
svoje srce
slušam tvoje.

ŠTO VOLIM

„Što voliš
u meni?“
pitat ćeš,
a ja reći ću:
„Tvoj osmijeh,
način,
na koji
žvakaćom
me nudiš,
ili trešnjama
crvenim.
Volim
kako koš
Tom i Jerry
na dar daješ
kćeri našoj,
i čempres,
koji posadio si
pred kućom,
zalijevaš.
Volim te
dok bijesan
vičeš
da dosadna sam
i da ništa
ne znam.
Volim

kako
za stol sjedaš
i kavu
naručuješ
i kako
izgubljen
stojiš
ne znajući
kud bi.
Volim
kad
mudruješ
i ponavljaš,
kao ispitujući,
da ljubav
si života
moga.
Volim
kad se
bližiš,
pa daljiš,
ne shvaćajući
što
činiš.
I kad mi
ružu crvenu
poklanjaš.
Volim kad
se zezaš

i postideen
crveniř. “
Volim te
u toliko
trenutaka
u kojima
te gledam
svaki
dan,
dok
lijeno
sit
ruku
za mojim
tijelom
pružař.

UĐI U MOJ SVIJET

Uđi
u moj
svijet.
Mamim te
kao
leptira
cvijet.
Pletem
niti
oko
tebe
koji
dolaziš.
Potočnicama
poljupce
ti šaljem.
Otvaram
plavi svijet
tišine
plešući
kao bajadera.
Žena sam.
Slušam
priče tvoje
o banalnostima
dnevnim
i poput
sfinge
čitam
te.

IMATI I NEMATI

Imati te
ne želim,
ti nisi moja
stvar.

Imati te
ne mogu,
Bogu
lice otvaram.

Imati te
neću.

Poljupcem
dušu zračnu
dohvaćam.

Imati te
ne mogu,
ljubiti je
sve što
znam.

Imati te
ne mogu,
duše plam
tvoje duše
svjetlost
prati.

Imati te
ne znam,
sva znanja

svijeta
plešući
dohvaćam.
Nemam,
plamen sam.
Nema me,
svjetlost sam.
I leptirica
što leti.

LJUBAV

Crvena ruža
i kalež
vina,
ruke pružam
grleći svemir.
Obuhvaćam
tijelo tvoje svojim,
opijena.
Topline puni
stapamo se
u jedno
svemira tišinu
opkoljavajući.
Dišem
pod dugom
sunca
suncokret žuti
pružajući.
U očima
tamninu
smrti slutiš
uranjajući
u dubine.
Čekam
mirisa puna,
dijamantnog
neba
blizinu
ljubeći.
Zagrljaja
željna,

snujem
o boljem
sutra,
dijete
za ruku
vodeći.
Cjelina sam
oduvijek,
oduvijek
jedna.
Oči tvoje
moje traže
zauvijek.
Ruka spretna
loptu hvata,
kolo života
okrećući.
Tu sam
i smijem se
sretna.
Zadovoljena
Vodu dajem.
Piješ
s osmijehom
na usnama.
Cjelov,
cjelina,
žena,
dajem se
tvoj
cijelosti.

O ŽIVOTU I SMRTI

Neobičnost
dotičem.

Toplina
sjaji

u meni,
u svemir
izvire.

Božanskim
poljupcem
usne

dotičući,
zrakama
mjesečevim

blažim
nesreću,
suzom

tijelo tvoje
dotičući.

Sve je
jedno
i jednako.

Ne postoji
smrt.

Život
izvire
uvirući.

Sunca

toplinom
hladnoću
izvlačim
tijelo
tvoje
dotičući.
Tu sam.
I grlim
u tebi
zemlju.
Bijeli pulsar,
gasim se
poput
božićne
prskalice.
Volim
oči tvoje
smijehom
u zjenama
i ispričama
zbog prošlog.
Pozivam
te na ples
pjevujući.

BIPOLARNOST

Bipolarnosti se
mojoj čudiš.

Dualna,
crno-bijela
života crta
prati me.

Ja sam
lopoč bijeli
što u vodi
raste,
a zemlja jest.

Vještica
i vrač
ljubičastom
svilom
tijela
grlimo.

Zmiju nosim
ponosno
smijući se
prirode
veličini.

Vješta sam
čineći sve
što znam.
Svemira tišina
slijeva se

dok maštam.
Praštam
davno prošlo
goreći u
vatri.
Spaljena u
pepeo
i prah
tvoja sam
zauvijek.

DA VOLJELA SAM

Da voljela sam

tužna

ne bih bila

što te

nema.

Usne tvoje

u snovima

ljubila

ne bih.

Sretna

zbog

prošlog

ruke

drugom bih

pružila.

Da voljela sam,

duše cvat

trošila

bez straha bih,

tijelo novo

grleći.

U oči

gledala bih

lice novo

smiješeci se.

Nisam

voljeti znala.

I sad
tonem
u san
čokoladu
prošlosti
mrveći
u prah
zvjezdani.
Da voljela sam,
dan
sjetom
bojila ne bih.
Stiha
bilo ne bi,
sve
prošlost
bi bila,
da voljela sam.

BOGU ZAHVALNA

Kavu ispijam
polako,
djecu
slušam,
veselost
upijam
njinu.
Kad već
sama jesam,
najbolje što
mogu
činim:
prepuštam se
svemu,
plivam
morem misli,
u tišinu tonem,
laka lebdim
prostorima sna,
života čašu
prazneći do dna.
Tad samoća me
sretnom čini
pa bez
straha
dijete grlim
i smijehom prvim

dalje putujem.
Kuham jelo.
Na stol
hranu spuštam.
Veselost prozaičnu
uživam,
dajem se životu,
sitnicama dnevnim,
pa smireno
dan svagdanji
primam,
Bogu zahvalna
što jesam.

VJEČNOST

Dadoh
i uzeh sve,
jasminovim
dahom zračeci.
„Volim te,“
rekoh.
Trenutak
stade,
za njim ostade
bol.
I sreća.
Saznanja veća
stići neću.
Znam.
Život je to.
Morima plovim,
brodom bijelim
klizim
u noć
zvijezde
brojeći.
Napuštam
usta voćna,
kojima se
smijేశim.
„Volim te,“
rekoh
i trenutak
stade.
Vječnost
ostade.

ZAPJEVATI

Kao patka
zaplivati.
Vješta biti.
Ništa
ne kriti.
Bol i laž
napustiti
smijehom.
Lebdjeti.
Čuperak
sreće uhvatiti.
Sreća biti.
Život
prihvatiti.
Dobro i zlo
jednako
ljubiti.
U labuda
se pretvoriti.
Zapjevati.

NE ZNAM

Ne znam
kud me vodi
cesta bijela,
ni kamo
stići ću
na kraju.
Tek raju
svome
ja bih htjela.
Ne znam
tko sam,
ni što želim.
Pod bagremima
bijelim
pčele let
tek
slijedim.
Blijeda
čela
slutim
da ćeš
doći.
Pognut
pogled
pred tobom
ću plaha,
otvorit srce,

disati
duboko.
Ne znam
kud me
vodi cesta
bijela.
Kraju svome
polako se
bližim
i klizim
tiho
u noć
začetka
kad sve
sam mogla
lebdeći
u tami.
Srama nema,
niti treba
biti.
Život tu je
jer sam
život htjela.

TIŠINA

Tišina u meni,
oko mene.
Svemir spava.
Plava nebesa
otvaraju
pogled.
Sklad
dušom bruji.
Struji sreća
žilama mojim,
dok ne bojim se
reći:
„Još te volim.“
Ta sreća
u meni
traje,
svemu
smisao daje.
Postojim
i volim
do zadnjeg
atoma,
i prvog.
Od kad me
ima
samo
to sam

htjela
da budem;
ljubav slijepa,
ljubav što
lijepa
sjećanja
nosi.

SJEĆANJE NA BUGOJNO

K'o saonice
niz brijeg
sjećanjima davnim
jurim.
Naranče
u rukama
držim
i tamo sam
gdje sam bila
mlada vila,
što snježne noći
ljubi
i kolibe tople
gleda,
planinama dragim
okružena,
dok snijeg sipi
i škripi pod
nogama.
Anđeli nebom
lete,
a moja mati,
kao da je sada,
uz toplu peć,
šporet stari,
plete
niti crvene i
bijeje,
dok pahulje
vani
lete, lete.

IZVOR

Iz mene sve
izvire,
u mene
uvire sve.
Odgovornost
moja je,
dijete
nisam.
Sama sobom
svijet biti,
bez čuda,
bez Boga.
Strah ostavljam,
kročim dalje
pribrana
i spremna.
Grlim dijete,
snagu dajem,
štiteći svijet
u kojem
jesam.

PRIMI ME

Primi me
za ruke,
dok oči zatvaram
kao dijete,
skrivajući se
u tamu.
Plamen duše
probudi
poljupcem.
Laticama crvenim
prekrij
postelju našu.
Zauvijek tvoja,
žena oduvijek,
korakom rasplesanim,
kruh i sol
pružit ću ti,
govoreći o
danim prošlim,
slaveći
sada,
dok tama
polako pada,
nježnom
svilom
pokrivajući dan.

Ana o Ani

Rođena sam 22. kolovoza 1958. u Novom Mestu, u Sloveniji, zemlji moje majke, u kojoj sam živjela tri i pol godine do odlaska u Bugojno, grad u Bosni, u kojem sam provela sljedećih osam godina života. Bosna i djetinjstvo provedeno u njoj ostavili su u meni neizbrisiv trag. Sjećanja na sretno djetinjstvo provedeno među ljudima različitih nacionalnosti i različitih pogleda na život još su u meni. U jedanaestoj godini života dolazim u Pulu, u Istru, koja je rodni kraj mog oca i odakle, dakle, dijelom vučem korijene. Tu sam završila osnovno školovanje te prva dva razreda gimnazije. U mojoj šesnaestoj godini selimo u Zagreb pa ću u njemu završiti gimnaziju te se upisati na Medicinski fakultet na kojem sam diplomirala 1985. Po završetku školovanja zapošljam se kao liječnica u Zagrebu, da bih se 1992. vratila u Pulu gdje obavljam liječnički poziv u Hrvatskoj vojsci, najprije u kopnenoj vojsci na Muzilu, a potom u Hrvatskoj ratnoj mornarici. Trenutno radim kao liječnica u zatvoru u Puli.

Pisati pjesme počela sam u kasnoj životnoj dobi, naime s trideset i devet godina, potaknuta trudnoćom i rođenjem moje kćeri, i od tada me inspiracija ne napušta. Običavam reći da su pjesme i moje bavljenje njima moja terapija, mada sam u mladosti mnogo čitala poeziju pa se tragovi tih utjecaja mogu naći i u mojim pjesmama. Među pjesnicima svijeta svakako su mi najdraži naš Tin Ujević, ali i Walt Whitman i Czesław Miłosz, kao i nezaboravne Ana Ahmatova i Marina Cvetajeva te Emily Dickinson. Također sam uživala i u poeziji Miloša Crnjanskog i Vaska Pope. O Shakespeareu i njegovim sonetima u prepjev Luke Paljetka da i ne govorim, baš kao ni o vazda mračnom Baudleairu, ili pak simbolistu Bloku. A mogla bih još nabrajati i nabrajati.

Već godinama živim u Ližnjanu.

Sadržaj

Strepnja, 9	Jednoga dana, 50
O pjesnicima i filozofima, 10	Ništa, 51
Odvojenost, 12	O prijatelju, 52
Robovi prošlosti, 14	Vjerujem, 53
Glad, 15	Prosta geometrija, 54
O vječnosti, 16	Srećom obojiti sivilo, 55
Opuštanje, 17	Možda, 56
Volim te, 18	Oleandar, 58
Starinska, 19	Veliki brat, 60
Kolijevka, 20	Povjerenje, 63
Ljubomora, 21	Osluškujući samoću, 66
Intermezzo, 22	Osluškujem srce, 67
Način starinski, 23	Što volim, 68
Budućnost, 24	Uđi u moj svijet, 71
Zauvijek, 25	Imati i nemati, 72
Život prozaičan, 26	Ljubav, 74
O Božanskom, 28	O životu i smrti, 76
Pred svijeta šarenilom, 32	Bipolarnost, 78
O ljubavi, 34	Da voljela sam, 80
Predaja, 36	Bogu zahvalna, 82
Nostalgija, 38	Vječnost, 84
Dualitet, 40	Zapjevati, 85
Ljubav, 42	Ne znam, 86
Duševna pjesma, 44	Tišina, 88
Opuštenost, 45	Sjećanje na Bugojno, 90
Poslije ljubavi, 46	Izvor, 91
Odlazak (za <i>Dariju</i>), 47	Primi me, 92
O ništa, 48	<i>Ana o Ani</i> , 94

Biblioteka Brnestra okuplja naslove u izdanju Općine Ližnjan, a za cilj ima predstaviti književne radove stanovnika Općine i književne radove o mjestima i ljudima pod okriljem Općine Ližnjan.